

Efter at medlem af Folketinget Helge Dohrmann den 19. september 1989 var afgået ved døden, udtalte Folketingets formand (H. P. Clausen) i Folketingets møde den 3. oktober (FF 1989-90, sp. 57):

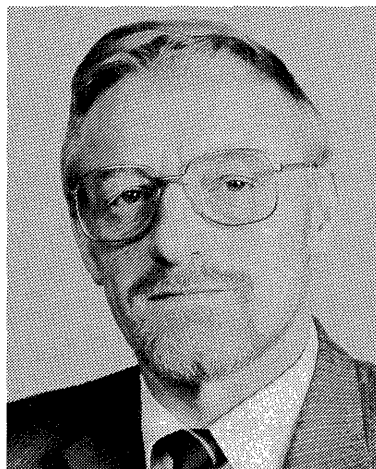
»Den 19. september 1989 afgik medlem af Folketinget Helge Dohrmann ved døden.

Helge Dohrmann blev født den 22. marts 1939 i Stepping som søn af landmand Wilhelm Dohrmann og Astrid Dohrmann. Efter at have færdiggjort sin uddannelse i skolen og aftjent sin værnepligt tog Helge Dohrmann i 1961 til Grønland, hvor han opholdt sig en årrække, og hvor han i en del år drev selvstændig entreprenørvirksomhed.

Kort efter sin hjemkomst fra Grønland tilsluttede han sig Fremskridtspartiet og blev partiets kandidat i Haderslevkredsen i 1973. Samme år blev han valgt til medlem af Folketinget for denne kreds, som han siden repræsenterede uafbrudt indtil sin død.

I naturlig forlængelse af sit langvarige ophold på Grønland beskæftigede han sig i Folketinget bl.a. med grønlandske spørgsmål, og han var medlem af Hjemmestyrekommissionen 1975-1978 og af Grønlandsrådet 1974-1979. Han var desuden formand for Indfødsretsudvalget 1976-1982, men var i øvrigt meget optaget af trafikpolitik, og på det område påtog han sig ofte ordførerskaber for sit parti, ligesom han var formand for Udvalget om Offentlige Arbejder i perioden 1982-1984.

Som født sønderjyde interesserede han sig meget for sin landsdel, hvilket også indebar, at han varetog vigtige interesser for landsdelens

befolkning gennem sit medlemskab af kontaktudvalget for det tyske mindretal.

Helge Dohrmann blev valgt til formand for Fremskridtspartiets folketingsgruppe i 1983, og i perioden 1984-1986 var han tillige landsformand for sit parti. Som parlamentariker nød han med årene en stigende respekt blandt kolleger. Hans virke her i Tinget var præget af vilje til at nå resultater. Hans lune og humor, ofte præget af selvironi, var værdsat af alle herinde. Men til trods herfor vidste man godt, at Helge Dohrmann var i besiddelse af sejhed og evne til at fastholde de synspunkter, han stod for.

Selv om han ikke søgte mediernes søgelys, så fremstod han som en farverig personlighed, der var i besiddelse af en umiddelbar folkelighed.

Mens vore tanker og medfølelse går til hans nærmeste, vil vi mindes Helge Dohrmann som en god og flittig kollega, der blev afholdt for sit venlige og ligefremme væsen.«